

„Nagybátyádat letartóztatták, téged az átmeneti gyermekotthonba, onnan pedig – mert éjszakánként olykor bevizeltél – gyógypedagógiai intézetbe vittek. Egy délelőtt meglátogatlak az ódon szegényházból átalakított intézetben, Nyakig gombolt, sötétkéék köpenyben ültél előttem. Jó dolgod van, hajtogattad a nevelőnő előtt. Amikor cukrászdába vittelek, elmesélted, hogy a rosszul fűtött, köves padlójú hálóteremben, az éjszakánként kétszer is felhangzó csengőszóra, huszonnyolc kába társaddal odabotorkálsz a közepen sorba rakott vödörkhöz; reggel mégis lucskos derékaljon ébredsz. A kicsik szeretnek, írni tanítod őket, a karod csókolgatják, de az egyik múltkor a fenekedbe döfte a tollhegyét. Most is látszik a hely, mondtad. »Elegem van a bepisilésből, a pofonokból meg abból, hogy a fiúk mindig beszorítanak a padlásra, és verekedni kell. Nem szeretem a hülyéket. Két lány múltkor meztelenül a tetőn át megszökött, csak egy pokrócot csavartak magukra. Még aznap éjjel visszahozták őket. Ha én elmennék, engem nem kapnának el.« Megkérdezted, van-e feleségem, mert szívesen hozzám költöznél, és leszoknál az ágyba vizelésről. Akkoriban született a fiam. Kár, hogy nő, mondtad, elkérted a feleségem képét, jóváhagyóan nézted, és szó nélkül visszaadtad. »Most fusson utánam«, mondtad, és eliramodtál egy mellékutcában. Vártam, hogy visszajössz, de egyenletesen futottál. Nem tudom, melyikünk volt csapzottabb, mikor utolértelek. Egy öregasszony biztatott, verjelek pofon, gyerek az apjából ne csináljon bolondot. »Én várok gyereket tőle«, vetetted oda az öregasszonynak, és a karod nyújtottad. Visszamenet megkérdezted: »Ha elszököm, megkeres?« »Vagy én, vagy más, de megkeresünk«, mondtam.

Tizenöt éves voltál, amikor egy távoli cigánytelepre kellett elmennem érted. A férjem, mutattál egy kölyökre. Az megkérdezte, nem félek-e, hogy kiszúrja a szemem. De már az ajtóban elsírta magát, és könnyörgött, hogy ne vigyelek el. Föltűnt, bár nem lepődtem meg rajta, hogy el sem búcsúztál tőle. Aztán megint egy intézet, lopás, javítóintézet. Majd egy tengerésztiszt, akivel átheverésztél egy telet. Amikor meglátogatlak nála, kótyagos voltál a dologtalanságtól, a whiskytől meg talán a tengerész délszaki történeteitől. Békén hagytalak, szerencsésebb megoldás hiányában. Eljött azonban az április, vele a hajósidény, s a tengerész, mielőtt vízre szállt volna, bánatosan kirúgott, hogy lelakatolhassa közel-keleti bazáráruval telezsúfolt lakását.”